

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/186/2019
Identifikačné číslo spisu:	4107203376
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4107203376.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. Š. T., bývajúceho v J.L. L. J., C. O. Š. XX/X, proti žalovanej W. T., bývajúcej v B.Č. L. Ž. XXX, zastúpenej JUDr. Mariánom Mackom, advokátom so sídlom v Nitre, Koceľova 2, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12 C 45/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. apríla 2019, sp. zn. 12 Co 137/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. júla 2017, č. k. 12 C 45/2007-571 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu hnutelné veci: Škoda 120 zostatkovej hodnoty 0,- eur, Vári systém zostatkovej hodnoty 200,- eur, 16 kusov ošipaných zostatkovej hodnoty 563,30 eur a prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu aj zostatok finančných prostriedkov stavebného sporenia na účte žalobcu v G., S..D., vo výške 913,79 eur. Do výlučného vlastníctva žalovanej súd prikázal nehnuteľnosti - hospodárska stavba 1, hospodárska stavba 2, prístrešok, skleník, prípojka elektriny, prípojka vody, ktoré prináležia k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v okrese L., obec B. L. Ž., kat. úz. E. L. Ž., zapísaných na LV č. XXX ako parc. č. 23/1 - záhrady o výmere 869 m², parc. č. 23/2 - záhrady o výmere 142 m², parc. č. 24/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 657 m² s domom súp. č. XXX, parc. č. 24/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 33 m²; a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 11.265,32 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 143, § 148 ods. 1, § 149, § 150, § 114, § 451, § 456, § 467, § 458, § 100 ods. 1, § 101 a § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. O súdnom poplatku za žalobu súd rozhodol tak, že žalobcovi aj žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra súdny poplatok vo výške po 368,35 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách štátu súd rozhodol podľa § 251, § 253 a § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) tak, že žalobca aj žalovaná sú povinní zaplatiť na účet Okresného súdu

Nitra trovy štátu v rozsahu po 50 %. V časti o vydanie hnutelných vecí súd konanie zastavil a o trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pretože každej strane sporu sa dostala polovica spoločného majetku.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. apríla 2019, sp. zn. 12 Co 137/2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III. a IV. o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a vo výrokoch VII. a VIII. o trovách štátu a vo výroku X. o trovách konania potvrdil, vo výrokoch V. a VI. o súdnom poplatku zmenil tak, že žalobca a žalovaná sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v sume 736,71 eur na účet Okresného súdu Nitra do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Dodal, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, keď tento vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho aj správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Predmetom konania je žaloba žalobcu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom manželstvo uzatvorené dňa 2. októbra 1976 a rozvedené bolo rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 12 C 78/2005 z 28. septembra 2005, právoplatným dňa 18. novembra 2005, pričom podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vypořiadal. Pokiaľ žalovaná namietala prikázanie hospodárskych budov do jej vlastníctva a dôvodila tým, že finančné vyporiadanie za tieto budovy, ktoré má vyplatiť žalobcovi, ju finančne zaťažuje, že ide o stavby bez stavebného povolenia, že k nim nemá prístup, a že v tejto časti je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný, odvolací súd vysvetlil, že skutočnosť, že hospodárske stavby sú postavené bez stavebného povolenia je pre danú vec irelevantná. Stavby sa nachádzajú v blízkosti rodinného domu žalovanej, je logickejšie, aby si prístup k nim zabezpečila ona a nie žalobca, ktorý nebýva v dosahu predmetných stavieb. Prikázanie hospodárskych stavieb do vlastníctva žalobcu by nebolo vhodné ani z hľadiska narušených vzťahov medzi sporovými stranami, čo by mohlo viesť ku vzniku konfliktov a nedorozumení. Pokiaľ žalovaná namietala zohľadnené investície do jej výlučného majetku, odvolací súd bol názoru, že súd prvej inštancie správne prihliadol na spoločné prostriedky vynaložené na oddelený majetok žalovanej ako výlučnej vlastníčky a tie zohľadnil pri výpočte vypořiadacieho podielu. V priebehu konania žalovaná nepreukázala bez pochybností, že by investície neboli hradené zo spoločných finančných prostriedkov, jej obrana, že slúžili na chod spoločnej domácnosti a žalobca využíval tiež ich výhody, je irelevantná, pretože investície zhodnotili jej výlučný majetok. Skutočnosť, že investície boli realizované už v čase, keď ešte nebola žalovaná výlučnou vlastníčkou nebola podstatná, pretože v konečnom dôsledku boli realizované do jej nehnuteľnosti, keďže sa stala výlučnou vlastníčkou a zhodnotili ju. Naopak, v konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol zo svojich výlučných finančných prostriedkov žalovanej sumu 40.000,- Sk za účelom vyplatenia jej súrodencov, čo potvrdila žalovaná. Súd prvej inštancie správne ustálil celkový majetok a zároveň vyčíslil, koľko zo zistenej hodnoty majetku predstavuje podiel pripadajúci na každého z rozvedených manželov. Rovnako bolo zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k sume 11.265,32 eur, ktorú zaviazal zaplatiť žalovanú žalobcovi titulom vyrovnania podielov, a v odôvodnení je správne uvedený aj výpočet, podľa ktorého súd dospel k uvedenej sume. Vzhľadom k dôvodom uvedeným súdom prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o vyporiadaní BSM, vo výrokoch o trovách štátu a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná, pričom výslovne neoznačila zákonným ustanovením dovolací dôvod. Preto dovolací súd vychádzal z § 124 CSP a podanie posudzoval podľa svojho obsahu. Namietala prisúdenie stavby do vlastníctva žalovanej a vytýkala súdom, že mali tieto prisúdiť do podielového spoluvlastníctva oboch manželov. Namietala tiež posudzovanie dôkazov, pokiaľ ide o investície do majetku žalovanej podľa jednotlivých období, podľa toho, aký bol vlastnícky vzťah k nehnuteľnostiam, že väčšina prác bola vykonávaná svojpomocne, pričom dôkazné bremeno ležalo na strane žalobcu. Súdny nezobrali do úvahy vyjadrenia detí strán konania ohľadne vrátenia časti sumy žalobcovi. Rovnako poukázala na odchýlenie sa od rozhodovacej

praxe súdov, konkrétne na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 231/2010 z 12. júla 2011, pričom pokiaľ ide o prístup k stranám konania, odvolací súd sa nevysporiadal s podanými námietkami a nezaujal žiadne stanovisko. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 35/2019, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno iba v prípadoch výslovne stanovených napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 217/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 257/2018, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

11. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade, podľa obsahu dovolania, by mohol byť v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ a § 421 CSP.

14. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

18. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

19. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP

(pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

20. Preto dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, teda, či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákonom predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

21. Dovolací súd preskúmaním obsahu dovolania zistil, že dovolateľka si nespĺnila túto povinnosť, keď nenaformulovala právnu otázku, ktorú je potrebné riešiť, keď neuviedla konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd odchyľil, a tiež neuviedla, v čom sa odvolací súd v prejednávanej veci odchyľil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu.

22. Žalovaná tiež v dovolacom prejave namietala vady, ktoré označila ako prístup k stranám konania, vady v posudzovaní dôkazov, resp. v nevykonaní niektorých dôkazov.

23. Dovolací súd konštatuje, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobcu ale v preskúmvanej veci však nejde.

24. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“) je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

25. V zmysle § 387 ods. 2 CSP sa odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie môže obmedziť na prevzatie (stotožnenie) odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (taktiež porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

26. Z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I),

podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Teda aj judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument zo strany sporu bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.

27. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa už v zmysle platnej právnej úpravy do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (v materiálnom čase § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany konania, ktoré mu poskytuje OSP. O procesnú vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu procesné práva, keď majú strany sporu v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, byť predvolaní na súdne pojednávanie, na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk a pod. Niet dôvodu, aby sa predmetná judikatúra dovolacieho súdu nemohla uplatňovať aj po 1. júli 2017, nakoľko jej podstatný význam je rovnako aktuálny. Dovolací súd však takéto nedostatky v konaní nezistil a dovolateľ ich v dovolaní ani nenamietal.

28. V danom prípade z obsahu rozsudkov oboch súdnych inštancií nepochybne vyplýva a je jasné, že tieto sa úplne vyčerpávajúcym spôsobom zhostili povinnosti zistiť skutkový stav veci, vec správne právne posúdiť a svoje rozhodnutia aj zrozumiteľne a vyčerpávajúcym spôsobom vysvetliť a zdôvodniť. Urobili tak v súlade s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, t. j. najvyššieho súdu, ústavného súdu ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

29. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka jasne nepomenovala, čím malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, a zároveň nezistil pochybenie odvolacieho súdu, pokiaľ ide o právne posúdenie predmetnej veci, zrozumiteľnosti a jasnosti odôvodnenia rozhodnutia tak, že by malo za následok existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP.

30. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné, keď sa v dovolacom konaní nepotvrdila existencia ako procesnej vady podľa § 420 písm. f/ CSP, ani dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Z týchto dôvodov ako sú uvedené vyššie, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej, ako dovolanie, ktoré neobsahuje riadne vymedzené dovolacie dôvody, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.